

Katrine Marie
Waldager.

"Nørreport" fra
Novellesamlingen

København. (2004)

Nørreport

Drengen, der sad på stentrappen på Nørreport Station, havde det afgjort ikke godt. Måske var han påvirket af et eller andet, måske var han hjemløs, under alle omstændigheder så han ud ad helvede til, han svedte. Kvinden, der passerede ham på trappen, slyngede et rødt uldtørklæde omkring sig, og idet hun passerede drengen, sendte hun ham et foragteligt blik. Da hun nåede op til kiosken, kom hun i tanke om, at hun ikke havde flere cigaretter.

Om det var den korte øjenkontakt med drengen eller noget helt andet, kunne hun ikke afgøre, men netop da hun stod og ledte efter nogle småpenge i sin pung, kom hun til at bøje hovedet lidt for langt frem. Der var ikke tale om mere end et par centimeter, men det var også nok til, at hun tabte sine briller, og da hun bøjede sig ned for at samle dem op, kom hun til at træde på dem.

De gik ikke i stykker. En venlig mand så til, at hun fik dem på igen.

Uden for stationen ventede hun på grønt lys og stod over for en dame, der på mange måder lignede hende selv, hun var bare ældre. Den ældre kvinde havde også et rødt uldtørklæde på, og nu ville tilfældet, at de to

røde uldtørklæder strejfede hinanden i fodgængerovergangen.

Den ældre kvinde gik hen til kiosken og bad om en pose slik. Mens hun stod og ventede på at få den, kom hun til at kigge ned og så, at der sad en fjer på hendes ene støvle. Idet hun bukkede sig ned, kom den beskidte dreng inden for hendes synsfelt. Drengen så faktisk ud til at have det dårligt, men kvinden tænkte, at han nok bare var træt. Så fjernede hun fieren fra sin støvle og begav sig med forsigtige skridt ned ad stentrappen. Hendes støvler var en smule for høje, og hun var bange for at få overbalance. Pludselig hørte hun en stemme, der gjorde hende så forskrækket, at hun nær var faldet.

– Kan du ikke undvære et par kroner?

Det var drengen, der var vågnet af sin døs.

Men naturligvis kunne hun ikke det.

I stedet koncentrerede hun sig om at holde balancen. Hun tænkte på en dag for et par uger siden, da hun sammen med sin datter var kommet op ad stentrappen på Nørreport. Måske havde drengen også siddet der den dag? Eller var dagene nu begyndt at flyde sammen i hendes ulykkelige hjerne? Jo, han havde siddet der, og datteren havde bemærket noget om, at det var et temmelig dumt sted at sætte sig, midt på trappen, helt ærligt.

Kvinden, der gik ned ad Købmagergade, hed Bitten og skulle mødes med en veninde på en café ved Storke-springvandet. Veninden var ikke kommet længere end til Vesterport, og toget, hun sad i, ville ikke sætte i gang foreløbig. Man ventede på politiet. Der havde været slagsmål i tredje vogns rygerkupé. Veninden besluttede sig for at gå resten af vejen. Netop da hun kom op ad trappen og drejede ned ad Hammerichsgade, så hun, at en af de kvinder, der havde været involveret i balladen, gik foran hende.

Bitten gik ned ad Købmagergade og standsede foran en skoforretning. Det par støvler, der havde fanget hendes interesse, var lige en anelse højere, end hun var vant til, men hun ville alligevel prøve dem. Hun satte sig ned midt i forretningen og trak de gamle støvler af, pludselig følte hun sig overvældet af træthed. Men så rejste hun sig og gik omkring i forretningen. Hun besluttede sig for, at hun ikke ville have støvlerne. Døren til skoforretningen smækkede bag hende, og det gav et sæt i drengen på stentrappen. Han rejste sig og begyndte slingrende at gå op ad trappen. På et af de sidste trin fik han overbalance og faldt ned på reposen. Han landede på fortænderne og slog den ene fortand ud, hans mund blødte.

Drengens søster, der havde været involveret i balladen i S-toget, ankom til Nørreport samtidig med, at hendes bror blev lagt op på en bære, men eftersom der ikke var plads til hende i ambulancen, besluttede hun sig for at gå til Rigshospitalet.

Bitten og hendes veninde fik deres første kop kaffe. De roste hinandens udseende. Bittens veninde forklarede, hvorfor hun kom for sent og fortalte om urolighederne i toget. Hun fortalte om kvinden, der havde været involveret i slagsmålet. Så talte de to veninder om en tredje, fælles veninde, som netop var blevet fyret fra sit arbejde. Var det i grunden ikke hendes egen skyld? Havde hun ikke altid klaret sig dårligt i arbejdssammenhænge?

Drengen, der nu var ankommet til skadestuen, blev undersøgt af en sygeplejerske. En tandlæge blev tilkaldt for at se på hans tænder. Drengen havde ikke forstået, at hans søster havde set ham blive hentet af en ambulance, og blev ved med at snakke om, at han skulle mødes med hende. Han ville meget gerne have, hvis der på en eller anden måde kunne gives en besked til hende.

Søsteren var kun ganske få minutter fra Rigshospitalet, og da hun omsider nåede frem til skadestuen, hvor hendes lillebror stadig befandt sig, skældte hun ham ud. Tandlægen undersøgte drengen.

- Hvorfor faldt du? spurgte han.
- Jeg var så svimmel, svarede drengen.
- Idiot, sagde søsteren.

Den ældre kvinde fra fodgængerovergangen ankom til Ballerup, hun steg ud af toget og slyngede det røde uldtørklæde om sig. Hun skulle hjem, men først skulle hun besøge den dreng, hun havde købt slik til. Hun skulle også lave aftensmad til ham. Da aftensmaden var ved at være færdig, lod hun drengen komme ud i køkkenet, hvor han sad med dynen viklet omkring sig, som var han ét stort sår. Forældrene var taget på ferie, og drengen var blevet syg i samme øjeblik, som døren var smækket bag dem.

På Nørreport lå drengens fortand stadig på trappeafsatsen, og hvis ikke det havde været for en meget tænksom ung pige med hovedtelefoner, der kom forbi, ville den sikkert være blevet fejet væk som affald. Men nu fik hun øje på tanden under et stykke slikpapir og bukkede sig ned efter den. Hun undersøgte den og blev enig med sig selv om, at det måtte være et stykke plastic. Hun stoppede op og stod og lyttede lidt. Så mærkede hun sin rotte kravle ud på hendes ene skulder og gik videre.

Mens hun stod og købte en pakke cigaretter i en

af kioskerne, lod hun tanden glide ud af hånden, så den faldt ned på fliserne og kom til at ligge og skinne i efterårssolen. Senere var der et par visne blade, der lagde sig omkring den, så den kom til at ligge og lyse som en hvid sten i en fatning.

De to veninder, der havde drukket kaffe ved Storke-springvandet, havde efterhånden brugt mange penge og følte, at de havde arbejdet hårdt. De besluttede sig for at gå op mod Nørreport.

Drengen, der lå på Rigshospitalet, lå og tænkte på sin fortand. Han overvejede at forlade hospitalet for at tage ind og lede efter den. Han tog sig til munden og savnede sin tand.

Drengens søster var på vej ned ad Købmagergade, hvor hun krydsede de to veninder, der styrede mod Nørreport. Bitten tog sit røde uldtørklæde på. Hun spejlede sig i et butiksvindue og var ganske godt tilfreds med det, hun så. Faktisk var hun så tilfreds, at hun sendte sig selv et lille smil. Drengens søster misforstod situationen og smilede tilbage. Bredt og tandløst.

Da de to veninder kom op til Nørreport, så de en dreng komme vaklende hen mod kioskerne, de kunne ikke rigtig beslutte sig for, om de skulle hjælpe ham. Men til sidst gav de ham en hjælpende hånd, og Bitten

genkendte ham som drengen, der tidligere havde siddet på stentrappen.

– Jeg leder efter min tand, mumlede han.

De to veninder kiggede på hinanden og rystede på hovedet.

En af pigerne fra kiosken kiggede ud.

– Blev du ikke hentet i en ambulance tidligere i dag?

– Nej, sagde drengen. – Det var ikke mig. Jeg har bare tabt min tand.